

Ez a rész engem mindig megdöbbentett. Jézus, működésének kezdetén, „a Lélek erejével eltelve” Galilea-szerte tanít a zsinagógákban, és elvetődik – vagy tudatosan készül – Názáretbe, felnőtté válásának színterére. És a tanító Jézus a hazai miliőben úgy vágja oda a meglepett és talán kissé tanács-talan atyafiaknak a két pogány „kivételezett” – a száreptai özvegyasszony és a szír hadvezér, Naámán – példáját, hogy csak úgy csattan! A vallásban nevelkedett, az Írást tanulmányozó, a törvényeknek eleget tevő felnőtt férfiakat teszi helyre! Sokan sokféle izgalmas dolgot írtak már erről a részről, bennem mégis az az érzés bujkál, hogy Jézus itt „provokált”. A názáretiek látszólag örülnek a felolva-sott résznek, sőt Jézus első mondatait is figyelemmel és kissé csodálkozva hallgatják. Próbálják a maguk számára érthetővé tenni, valahol elhelyezni Jézus személyét. Tehetnek róla, ha nem sikerül? És Jézus következő mondatainak már nem tudnak örülni... Őszintén: én sem örülök, hogyha betartom a szabályokat, a lelkiismeretem szerint élek, fejlesztem magam tudásban és növelem a mások iránti érzékenységemet, hiszem, hogy jó úton járok, és egyszer csak váratlanul kibillenti ezt az egész, apró-lékosan felépített stabilitást egy történet, egy esemény. Baleset, betegség, szeretett személy elvesz-tése, vélemények ütközése, bármi, ami alkalmas arra, hogy elveszítsem a lábam alól a talajt. Mi törté-nik velem és bennem ilyenkor? Tagadás, harag, türelmetlenség, lázadás, ha nagyon mélyen érint vagy hosszán tart, elkeseredés, depresszió, minden érték megkérdőjelezése. Jó, nem akarok senkit megkö-vezni (mégiscsak eltelt kétezer év...), de az sem jobb, ha magam ellen fordítom a dühömet. És külön-ben is, miért azok a kivételezettek, akik – mint a történetünkben hivatkozott Naámán – hadjáratot vezettek Isten népe ellen (gondolhatunk itt Pál esetére is), azok ellen, akik születésüktől fogva a hitre lettek nevelve (úgy, ahogy én is). Nagy falat ez. Mit akar Jézus? (És velem mit akar Jézus?) A honfi-társait olyannyira sikerült kilendíteni a komfortzónájukból, hogy kis híján gyilkosságot követtek el (nem rajtuk múlt, hogy mégsem). Vajon akadt a jelenlevők közül valaki, akinek a lelkében fészket vert valamiféle kétség, kérdés, hogy mit is akart elérni ez az ácsból lett próféta? És ha volt, és nem tartott a tömeggel, tovább tudott-e lépni a tagadásból és felháborodásból? Amikor az én békésen folyó életembe nyúl bele valaki, valami nem várt módon, hogy reagálok? Tudom, és talán nem is olyan szívesen elemzem. Mondjuk: „Istenem, hát én csak a nyugodt kis életemet szeretném, túl nagy kérés ez? Kis bajokat, gondokat már olyan jól kezelek, konfliktusokat sikeresen megoldok, emberi kapcsola-taim fejlődnek, olyan szépen haladok, nem? Akkor miért kell ez a földbe döngölés?” „Próba” – mondta valaha a lelkiezetőm. De én komolyan nem hiszem. Inkább hajlok arra, hogy a Teremtő még valamit kezdeni akar velem. Hogy több erőt, több fejlődési lehetőséget lát bennem, mint amit magamról feltételezek. Ha nem is tervezek magasabb szintre emelkedni, Ő kihozza belőlem. Ami akadályt elkerülnék, azt megugrom, ha rákényszerülök.

És mi van, ha nem veszem a lapot? A názáreti hangadók elveszítették a fejüket, és képtelenek voltak jól reagálni.

Akkor, azt hiszem, a mi Atyánk türelmes. Etlélik tíz év. Etlélik húsz is, vagy még több. Aztán csak úgy, amikor már kicsomagoltam magam a sértődöttségből, csalódottságból, tagadásból, feltár egy más di-menziót, amit tíz, húsz vagy még több éve képtelen voltam meglátni. Történet veletek hasonló? Nehéz magamnak megbocsátani azokat az éveket, amikor a fájdalom, csalódottság, mártírság kódén keresz-tül néztem Istenre, és hánytattam el. Ő azért nem mondott le rólam, fontosnak tartott, mint a názáre-tieket, akikhez Jézus személyesen odament, és adott egy óriási tanítást és lehetőséget a változásra. Aszerint, amit az Írás közvetít, ők nem éltek vele. S én? Tudok lépni újabb lépcsőfokot? Tudom lehe-tőségként értékelni a „felhóborító” kihívásokat? Tudok változni, amíg az élet tart?

Bognár Éva, Csömör